

handling. Jeg beklager, at der her foreligger en Misforstaaelse, hvem den skyldes, skal jeg ikke indlade mig paa. Jeg havde opfattet Forholdet saaledes, at til det Afsluit, der sattes under Forhandling, hørte § 1 og alle de dertil hørende Vædringsforslag samt tillige de Forslag, som paa det Allernæreste vare knyttede til Vædringsforslaget under Nr. 1 og maatte staa og falde med det. Der er imidlertid gjort en derfra noget forskjellig Opfattelse gjældende, og jeg beder den ærede Formand og Thinget om Undskyldning for denne Misforstaaelse, hvis Skylden derfor hviler paa mig.

Formanden: Jeg antager, at baade Thinget og jeg med Bæthed ville kunne nøies med denne Forklaring, og der er ikke Noget at undskylde. Men det er ganske naturligt, at den Meddelelse, der kom til mig, maatte hos Mellemledet, hvorfra jeg fik den, forstås noget anderledes, end jeg nu antager, at den skulde forstås. Man kan ikke saaledes sondre Vædringsforslagene fra Paragraferne, og hvis vi skulde have taget alle de Vædringsforslag med, der stod i Forbindelse med det første Afsluit havde vi omtrent faaet det Hele paa en Gang. Det ligger som sagt i Tingenes Natur, at vi ikke kunne stille Vædringsforslagene fra Paragraferne. Men det er ikke værd at tale mere derom. Den ærede Ordfører har fremdeles Ordet.

Ordføreren (Breinholt): Det maa maasse dog være mig tilladt i Forbindelse med, hvad den ærede Formand nu udtalte, at bemærke, at i Betænkningen ere de af mig før antydede Vædringsforslag satte i umiddelbar Forbindelse med det under Nr. 1 stillede Forslag, og derimod ikke de, der blot formelt vare knyttede dertil, kun de der baade i formel og reel Henseende stod i Forbindelse dermed, ere knyttede dertil. Jeg skal imidlertid ikke opholde mig længere derved, men strøg gaa over til de Bemærkninger, jeg maatte finde Anledning til i Følge de igaar faldne Udtalelser, og jeg skal tage dem i den Orden, hvori de ere faldne.

En æret Kollega i Udvalget (Raben) der som Mindretal har stillet et Underændringsforslag under Nr. 6 til et Vædringsforslag af Udvalgets Flertal, er i sin forøvrigt meget prisværdige konservative Sver efter min Mening gaaet temmelig vidt i sine Angreb paa Flertallets Forslag. Jeg tror, at den sande Konservatisme ikke saa meget bestaar i at holde udelukkende paa alt det Gamle, fordi det er gammelt, som meget

mere i at holde paa det gode Gamle og Bestaaende, idet man samtidig søger at udvikle og fremme de Spirer, der i god Forligelse med det Bestaaende have udviklet sig af det Gamle, og føre dem til Fremgang, til Held og Lykke for Samfundet. Deri tror jeg snarest, at den sande Konservatisme bestaar. Her foreligger der nu netop et Tilfælde, hvor Erfaringen har viist, at der til dette Gamle, som det ærede Medlem saa stærkt holder paa, knytter sig ikke saa Mæmpen. Han paaviste selv med stor Styrke, hvorledes mange Landboforeninger havde set sig nødt til at udsætte Præmier anderledes, end det i den nu bestaaende Lov er tilladt med Hensyn til Statsmidlerne, idet de havde anvendt af deres egne sparsumme Midler forskjellige Pengebæleb til Præmier, fordi det var en Nødvendighed. Det har viist sig rundtom i Landet, at den stærke Begrænsning af Aldersbestemmelsen for visse Dyr ikke i Foreningernes egen Færd kunde overholdes, og de have derfor maattet omgaa, om end paa loyal og lovlig Maade, den gjældende Lov ved at tage af deres private Midler Summer til Uddeling af saadanne Præmier, som de have skjønnat være nødvendige. Altsaa har Erfaringen fuldt ud viist, at der er kommet en Spire op til Fremgang, det er netop den Spire, som Landboforeningerne ved det private Initiativ have søgt at udvikle. Jeg tror, at det er god Konservatisme netop at gjøre dette, og det er det, Flertallets Forslag sigter til. Det ærede Medlem gif i sin Omtale af Flertallets Forslag ikke lidt i en anden Retning, idet han nemlig udtalte, at hvis Flertallets Forslag blev vedtaget, hvor der staa „Heste, Kvæg“ i al Almindelighed, vilde Følgen deraf kunne blive, at man præmierede Ballaster og Stude. Jeg skal ikke opholde mig ved den, vistnok lidet berettigede, Beskyldning mod Landboforeningerne, at de skulde gjøre sig skyldige i den Slags Ting, i Særdeleshed da Lovforslaget omhandler Tillægsdyr, men jeg skal gjøre det ærede Medlem opmærksom paa et Udtryk, han ikke fandt Betænktilighed ved: „Svin og Faar“, hvor Artsnavnet er givet paa samme Maade som ved Heste og Kvæg. Det ærede Medlem vil jo vide, at der gives Galte og Beder, som komme ind under ganske den samme tilsvarende fælles Kategori, som Ballaster og Stude ved de andre Artsnavne; nærer han saadanne Betænktiligheder overfor Heste og Kvæg, maa han nære den samme Betænktilighed overfor Svin og Faar; jeg skjønnar da ikke rettere. Men det er ikke nok med, at det ærede Medlem vil holde paa de nu